

Súd: Okresný súd Trebišov
Spisová značka: 12C/60/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 0019204035
Dátum vydania rozhodnutia: 03. 09. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Martin Zahorčák
ECLI: ECLI:SK:OSTV:2021:0019204035.12

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Trebišov sudcom JUDr. Martinom Zahorčákom v spore žalobkyne: J.. H. F., Q.. XX.XX.XXXX, U. H.. J. Č.. XX, J., zastúpená zákonným zástupcom: H.. T.N. F., Q.. XX.XX.XXXX. U. H.. J. Č.. XX, J., proti žalovanému: Úrad práce, sociálnych vecí a rodiny Michalovce, IČO: 30 794 536, so sídlom Saleziánov č. 1, Michalovce, práv. zast.: JUDr. Vladimír Šatník, advokát so sídlom Mierová 64/2, Humenné, o antidiskriminačnej žalobe, takto

rozhodol:

I. Žalobu zamietá.

II. Stranám nepriznáva nárok na náhradu trov konania .

odôvodnenie:

1. Žalobou doručenu Okresnému súdu Michalovce dňa 29.5.2019 sa mal. žalobkyňa prostredníctvom jej zákonného zástupcu s odborným právnym vedomím domáhala od žalovaného zaplata sumy 5.000 Eur z titulu jej diskriminácie žalovaným.

Žalobu odôvodnila tým, že žalovaný jej odmieta vyplatiť sumu 1.356,50 Eur ako dlžné výživné, ktoré jej mala zaplatiť jej matka, ktorá je toho času vo výkone trestu odňatia slobody. Diskrimináciu vidí v tom, že žalovaný si vymyslel nepravdivý údaj a to, že žalobkyňa požiadala o vyplatenie náhradného výživného za 3 kalendárne mesiace pred podaním žiadosti. Dodal, že § 8 ods. 3 zákona č. 615/2006 Z.z. v znení neskorších predpisov - o náhradnom výživnom (ďalej len „ZoNV“) síce tak je koncipovaný, avšak len ak žiadateľ za toto obdobie náhradné výživné požiadal.

Taktiež uviedla, že žalovaný ju diskriminoval v minulosti o čom bolo rozhodnuté v konaní vedenom na tunajšom súde pod sp.zn.: 12C/44/2017. Je toho názoru, že jej patrí bežné výživné od 1.7.2018 ako aj bežné výživné od 4.2.2014, t.j. minimálne 1.356,50 Eur. Podľa jej názoru žalovaný úmyselne zosnoval systém proti zneniu zákona a nerešpektuje judikatúru súdov. Žalovaný mal podľa nej svojvoľne vytvoriť systém vyplácania náhradného výživného tak, aby každého maloletého uspokojil inak a nie podľa vykonateľného rozhodnutia súdu, čím nerešpektuje zásadu rovnakého zaobchádzania.

Žalobkyňa sa tak nemôže dopracovať k peniazom, ktoré jej v zmysle zákona a vykonateľného rozhodnutia súdu patria a kvôli postupu žalovaného sa u nej predpokladá prežívanie stavu poníženia a pocitu krivdy. Požadované finančné zadostučinenie vo výške 5.000 Eur považuje za primerané.

K žalobe priložila žiadosť (novú) o náhradné výživné, hmotnú núdzu zo dňa 29.10.2018 adresované žalovanému; odvolanie a pokus o pokonávku zo dňa 17.4.2019 adresované žalovanému; čestné vyhlásenie zo dňa 11.5.2018;

2. Z dôvodu zaujatosti sudcov Okresného súdu Michalovce, bola vec uznesením Krajského súdu v Košiciach zo dňa 17.9.2019, sp.zn.: 11NcC/20/2019 prikázaná tunajšiemu súdu.

3. Tunajší súd doručil žalobu s prílohami žalovanému. Ten sa vyjadril tak, že považuje nárok mal. žalobkyne za nedôvodný.

Je toho názoru, že nemá zákonnú povinnosť platiť žalobkyni dlžné výživné vo výške 1.356,50 Eur, lebo dané je povinná platiť na základe právoplatného rozhodnutia súdu povinná - matka žalobkyne. Žalovaný je povinný platiť žalobkyni len náhradné výživné po splnení podmienok zo strany žalobkyne, pričom je názoru, že náhradné výživné bolo vypočítané a vyplatené žalobkyni v súlade so zákonom (vo výške 28,08 Eur mesačne počnúc dňom 1.7.2018), čo potvrdilo aj Ústredie práce, sociálnych vecí a rodiny, Bratislava vo svojom rozhodnutí zo dňa 14.1.2019, č.k. I./I po podanom odvolaní zo strany žalobkyne. Subjektívne pocity žalobkyne ohľadom daného postupu nemožno hodnotiť ako diskrimináciu zo strany žalovaného. Dodal, že nemá žiadnu vedomosť o tom, že by v prípade žalobkyne došlo z jeho strany k priamej diskriminácii.

Zároveň je toho názoru, že v danom prípade ide o opakovanú diskriminačnú žalobu zo strany žalobkyne, o ktorej už bolo rozhodnuté rozsudkom tunajšieho súdu zo dňa 1.3.2019, sp.zn.: 12C/44/2017 a rozhodnutím Krajského súdu v Košiciach zo dňa 14.8.2019, sp.zn.: 11Co/207/2019.

Súdu navrhol, aby žalobu ako zjavne nedôvodnú v celom rozsahu zamietol.

K vyjadreniu priložil rozhodnutie Ústredia práce, sociálnych vecí a rodiny, Bratislava zo dňa 14.1.2019, č.k. UPS/US1/SSOPHNSSD/SOC/2019/438-0002-De; splnomocnenie pre zástupcu; Rozsudok Okresného súdu Rožňava zo dňa 12.4.2018, sp.zn.: 5P/43/2014 s doložkou právoplatnosti; Rozhodnutie žalovaného zo dňa 12.11.2018, č.k.: MI1/OHN_NVAŠSD/SOC/2018/53860-4; Rozsudok Krajského súdu v Košiciach zo dňa 14.8.2019, sp.zn.: 11Co/207/2019.

4. K vyjadreniu žalovaného sa vyjadrila žalobkyňa replikou, v ktorej zopakovala svoje predošlé tvrdenia a dodala, že náhradné výživné žiadala kvôli tomu, že povinná osoba - matka je vo výkone trestu a že žiadala vyplatiť náhradní výživné od 4.2.2014 a nie od 1.7.2019. Ďalej je toho názoru, že žalovaný si svojvoľne a v rozpore so zákonom si svoje pohľadávky bez písomnej dohody odrátava z pomoci v hmotnej núdzi a štátnych sociálnych dávok. Na základe rozhodnutia žalovaného zo dňa 17.2.2020 má žalovanému vrátiť sumu 75,66 Eur. Žalovaný podľa nej rôznymi rozhodnutiami priznáva rôzne náhradné výživné a z toho potom pripisuje jej otcovi povinnosti na vrátenie zaplateného náhradného výživného. Je toho názoru, že jej patrí náhradné výživné minimálne vo výške 200 Eur mesačne ako iným občanom. Ako diskriminačný dôvod uviedla sociálny pôvod žalobkyne a to konkrétne otca žalobkyne - jej zákonného zástupcu- právnik, ktorý poukazuje na korupčné správanie sa úradníkov žalovaného. Naposledy zákonný zástupca mal. žalobkyne poukázal na kauzu žalovaného s parkoviskami H. J.. Za jeho čestnú prácu sa dostavila jemu a jeho deťom lož, nenávisť, pomsta formou rôznych nezákonných rozhodnutí a postupov. Opodstatnená kritika úradníkov súvisí podľa nej aj s konaniami vedenými na Okresnom súde Rožňava, sp.zn.: 9C/414/2015 a 8C/22/2012, v ktorých sa prejednávajú rôzne konkrétne nezákonnosti konkrétnych úradníkov - Y., Y., Č. G. Y. J. O.).

Ďalej uviedla, že pokiaľ ide o prvú diskrimináciu, o ktorej bolo vedené konanie na tunajšom súde pod sp.zn.: 12C/44/2017 podala dovolanie, proti rozhodnutiu odvolaciemu súdu v časti, ktorej jej nevyhovelo.

5. Následne súd uznesením vyzval žalovaného na vyjadrenie sa k vyjadreniu žalobkyne. Voči tomuto uzneseniu podal žalovaný sťažnosť a vyjadril sa zároveň k vyjadreniu žalobkyne.

Vo vyjadrení uviedol, že tvrdenie žalobcu, ktoré je súčasťou žaloby, sa nezakladá na pravde, nakoľko žalobou uplatnený nárok maloletej žalobkyne o vyplatenie dlžnej sumy vo výške 1 356,50 Eur, ktoré dlhuje na výživnom matka maloletej žalobkyne, o ktorej povinnosti prispievať maloletej žalobkyni na výživné v neprospech matky rozhodol Okresný súd Rožňava (sp. zn. 5P/43/2014) a z dôvodu neplatenia súdom určeného výživného, požiadala maloletá žalobkyňa príslušný súd o vymoženie dlžnej čiastky (1 356,50 Eur) prostredníctvom súdneho exekútora. Okresný súd Banská Bystrica, ktorý konal pod sp. zn. 69Ek/1056/2018, vydal dňa 16. júla 2018 poverenie na výkon exekúcie pod číslom 403EX 258/18-10. Súdny exekútor Mgr. Peter Bertók, ktorý bol poverený vykonaním vyššie uvedenej exekúcie, doručil Úradu práce, sociálnych vecí a rodiny Michalovce dňa 19. augusta 2019 „Prehľad vykonaných úhrad v exekučnom konaní“, z ktorého vyplýva, že v prospech maloletej žalobkyne bolo zo strany povinnej (matky maloletej žalobkyne) vymožené spolu 172,60 Eur v rozmedzí mesiacov 12/2018 až 08/2019. Dňa 27. januára 2020 doručil súdny exekútor Úradu práce, sociálnych vecí a rodiny Michalovce „Prehľad vykonaných úhrad v exekučnom konaní“ v prospech maloletej žalobkyne v celkovej výške 96,26 Eur v rozmedzí mesiacov 09/2019 až 12/2019. Úradu práce, sociálnych vecí a rodiny Michalovce boli súdnym exekútorom doručené „Oznámenia o vymožení pohľadávky na výživnom“ zo dňa 28. januára 2020 vo výške 19,75 Eur; zo dňa 17. februára 2020 vo výške 7,01 Eur a zo dňa 17. marca 2020 vo výške 28,79 Eur. Celkovo bolo v prospech maloletej žalobkyne zo strany súdneho exekútora od povinnej -

matky maloletej žalobkyne, ku dňu 17. februára 2020 vymožených 327,41 Eur, čo podľa žalovaného nekorešponduje s „Čestným vyhlásením“ zákonného zástupcu maloletej žalobkyne H.. T. F., ktoré čestné vyhlásenie tvorí prílohu antidiskriminačnej žaloby zo dňa 29. mája 2019, v ktorom zákonný zástupca čestne vyhlasuje, že H. J., matka mal. H. v starostlivosti otca, si neplní vyživovaciu povinnosť voči dcére. Od októbra 2017 doposiaľ nezaplatila nič.

Vzhľadom na skutočnosť, že antidiskriminačná žaloba maloletej žalobkyne bola Okresnému súdu Michalovce doručená dňa 29. mája 2019 a „Čestné vyhlásenie“ zákonného zástupcu maloletej žalobkyne je zo dňa 11. mája 2018, navyše čestné vyhlásenie obsahuje aj poučenie, že podpísaná osoba, H.. T. F. si je vedomý právnych dôsledkov v prípade nepravdivého čestného vyhlásenia v zmysle § 39 zákona č. 71/1967 Zb. a § 21 zákona č. 372/1990 Zb., je podľa žalovaného neprípustné, aby súd akceptoval žalobu, v ktorej žalobca uvádza skutkové tvrdenia (§ 150 ods. 1 CSP) a dôkazy, ktoré sa nezakladajú na pravde tak, ako je tomu v tomto prípade, nakoľko žalobkyňa predložením dôkazu (čestné vyhlásenie) o neplnení vyživovacej povinnosti zo strany matky maloletej žalobkyne uvádza súd a žalovaného do omylu tým spôsobom, že pre udržanie žaloby pred súdom prekladá súdu prílohu „Čestné vyhlásenie“, ktoré je účelovo predkladané súdu so skorším dátumom, ako bola podaná žaloba a ktoré čestné vyhlásenie nemá nič spoločné s petitom antidiskriminačnej žaloby, ktorou sa maloletá žalobkyňa domáha vyplatenia ujmy vo výške 5000 Eur z dôvodu údajnej diskriminácie zo strany žalovaného, práve z dôvodu nevyplatenia náhradného výživného vo výške 1 356,50 Eur, ktoré na základe rozhodnutia Okresného súdu Rožňava mala povinnosť uhradiť maloletej žalobkyňi matka maloletej, k plneniu ktorej na strane povinnej (matky maloletej), na základe vykonateľného exekučného titulu, došlo dňom 18. decembra 2018 a trvá dodnes.

K žalobkyňou uvádzanému diskriminačnému dôvodu - sociálny pôvod žalobkyne uviedol, že s ním nesúhlasí nakoľko všetci žiadatelia o dávku v hmotnej núdzi majú pred Úradom práce, sociálnych vecí a rodiny rovnaké postavenie a rovnaké práva, ale aj rovnaké povinnosti. Je podľa neho nemysliteľné a v rozpore so zákonom, aby Úrad práce, sociálnych vecí a rodiny povolil dávku v hmotnej núdzi osobe, ktorá svojím spoločenským postavením a majetkovými pomermi nespĺňa zákonom predpísané splnenie podmienky pre životné minimum, ktoré je jednou z podmienok pre priznanie dávky v hmotnej núdzi. Z vyššie uvedeného vyplýva záver, že žalobkyňa tak v žalobe, ako aj vo svojom vyjadrení, doručenom súdu dňa 26. februára 2020, poukazuje na také spôsoby konania zo strany žalovaného, ktoré majú, podľa subjektívneho názoru zákonného zástupcu maloletej žalobkyne, vytvárať diskrimináciu jej osoby a to aj napriek tomu, že žalobcom je v predmetnej veci maloletá H. F. a nie H.. T. F., zákonný zástupca maloletej žalobkyne.

Ďalej je žalovaný toho názoru, že v danom prípade už o antidiskriminačnej žalobe bolo rozhodnuté v konaní tunajšieho súdu sp.zn.: 12C/44/2017 a v odvolacom konaní sp.zn.: 11Co/207/2019, čo podľa neho predstavuje porušenie zásady „ne bis in idem“ a taký postup je podľa neho v rozpore s § 159 CSP, čo podľa neho odôvodňuje postup súdu podľa § 138 CSP - výzva na zjavne nedôvodnú žalobu.

Tvrdenie maloletej žalobkyne, o pomoci v hmotnej núdzi, nijako nesúvisí s obsahom antidiskriminačnej žaloby a zároveň odporuje ustanoveniu § 132 CSP, nakoľko sa maloletá žalobkyňa v žalobe odvoláva na diskriminačné konanie žalovaného z dôvodu odmietnutia vyplatenia náhradného výživného vo výške 1 356,50 Eur na základe rozhodnutia Okresného súdu v Rožňave, ktorý pod sp.zn. 5P/43/2014 nariadil platiť výživné matke maloletej žalobkyne a nie žalovanému a preto ho žalovaný, v súlade s § 151 ods. 1 CSP popiera, nakoľko odporujú § 150 ods. 1 CSP v konaní pred súdom. Žalovaný, na podklade vyššie uvedeného, s odvolaním sa na § 132 ods. 1 CSP, považuje antidiskriminačnú žalobu za nepreskúmateľnú a zmätočnú, čo bol súd povinný preskúmať po jej prijatí v súlade s ustanovením § 161 CSP.

Sťažnosť odôvodnil tým, že pre konanie o antidiskriminačnej žalobe nie sú splnené podmienky, že súd koná o veci, ktorá už bola právoplatne skončená a že takým to konaním súdu vznikajú zbytočné prietahy. K vyjadreniu a sťažnosti priložil splnomocnenie pre zástupcu; oznámenia súdneho exekútora zo dňa 28.1.2020, 17.2.2020, 17.3.2020 o vymožení pohľadávky na výživnom; prehľad vykonaných úhrad v exekučnom konaní zo dňa 19.8.2019, 27.1.2020.

6. K vyjadreniu a sťažnosti žalovaného sa vyjadrila mal. žalobkyňa tak, že navrhla žalovanému zmier. Poukázala na to, že zákon (občianske právo hmotné) rozlišuje termín uznanie dlhu a vykonanie zrážky na písomnou dohodu, pričom žalovaný doposiaľ nepredložil žiadnu písomnou zmluvu.

7. Uznesením zo dňa 11.5.2020, sp.zn.: 12C/60/2019 súd zamietol sťažnosť žalovaného.

8. K návrhu žalobkyne na uzavretie zmiernosti žalovaný uviedol, že ho odmieta lebo predložený návrh má za cieľ prekryť nezákonnosti v konaní pred súdom, na ktoré žalovaný upozornil konajúci súd vo svojich podaniach a ktorými podaniami žalovaný opakovane žiada súd, aby antidiskriminačnú žalobu odmietol ako zjavne nedôvodnú, ako aj z dôvodu, že predmetná antidiskriminačná žaloba vykazuje zo strany maloletej žalobkyne zneužitie práva z dôvodu pokusu o bezdôvodné obohatenie sa na úkor štátneho rozpočtu. V súlade so základnými princípmi ustanovenými v Čl. 5 CSP, zjavné zneužitie práva nepožíva ochranu. Súd môže v rozsahu ustanovenom v tomto zákone odmietnuť a sankcionovať procesné úkony, ktoré celkom zjavne slúžia na zneužitie práva alebo na svojvoľné a bezúspešné uplatňovanie alebo bránenie práva, alebo vedú k nedôvodným prieťahom v konaní.

9. Na výzvu súdu žalobkyňa uviedla, že trvá na žalobe v celom rozsahu. Dodala, že diskrimináciu vidí v tom, že vlastne jej nevlastná sestra - T. J. je u G. H. T. F., ktorá od žalovaného obdržala všetko (aj spätné) náhradné výživné. Dodala, že žalovanému je situácia známa, lebo z dediny F. pochádza aj sociálna pracovníčka žalovaného - Z. Y..

10. Na to reagoval žalovaný vyjadrením zo dňa 21.7.2020, kde uviedol, že zákonný zástupca žalobkyne v podaní zo dňa 22.06.2020 uvádza konkrétnu osobu p. G. H. (komparátor diskriminačného konania). Pani G. H., dňa 21.11.2011 podala žiadosť o náhradné výživné pre oprávnenú J. T.. Náhradné výživné na oprávnenú T. bolo priznané od 01.08.2011, čiže 3 mesiace späť od podania žiadosti. Náhradné výživné bolo priznané v zmysle platnej legislatívy, podľa § 8 ods. 3 ZoNV. Na základe uvedených skutočností sa tvrdenie žalobkyne podľa neho nezakladá na pravdivých skutočnostiach. Úrad vo všetkých podaniach ohľadom nárokov na náhradné výživné postupoval a postupuje jednotne a zákonne podľa platnej legislatívy v zmysle § 8 ods. 3 ZoNV. Náhradným výživným štát prispieva na zabezpečenie výživy nezaopatreného dieťaťa, voči ktorému si povinná osoba neplní vyživovaciu povinnosť. Výživné je povinný platiť rodič nezaopatreného dieťaťa na základe rozsudku súdu a tejto povinnosti náhradné výživné, poskytované zo strany štátu len sekunduje. Štát plní len ochrannú funkciu nezaopatrených detí, ktorá spočíva v prispievaní na ich výživu náhradným výživným za podmienok, ustanovených ZoNV. V ZoNV nie je zahrnutá povinnosť štátu vyplatiť žiadateľovi celkové dlžné výživné, ktoré bolo určené súdom.

11. Súd vykonal pojednávanie dňa 16.6.2021, ktorého sa zúčastnil zákonný zástupca mal. žalobkyne, právny zástupca žalovaného. Na danom pojednávaní bol vykonaný výsluch zamestnankyne žalovaného - H. O.. Na pojednávaní boli zákonným zástupcom mal. žalobkyne predložené listinné dôkazy a to rozhodnutia žalovaného zo dňa 6.9.2018, 18.10.2018; nepodpísaná dohoda o uznaní a zaplatení dlhu voči štátu č. XXXX/XXXXX/X datovanú na deň 19.3.2008. Pojednávanie bolo odročené z dôvodu umožniť žalobkyňi predložiť ďalšie návrhy na doplnenie dokazovania.

12. Po vykonanom pojednávaní dňa 16.6.2021 žalobkyňa vo svojom vyjadrení oznámila súdu, že naďalej trvá na svojom nároku. Dodala, že opakovane neobdržala od žalovaného sumu 30% zo životného minima resp. minimálne 28 Eur, ale v mesiaci jún 2021 obdržala dávku v hmotnej núdzi 130,90 Eur a od súdneho exekútora výživné vo výške 19,04 Eur. V závere dodala, že súhlasí, aby súd konal a rozhodol v neprítomnosti jej a jej zákonného zástupcu.

K vyjadreniu priložila platobný príkaz na vyplatenie dávok 06/2021 vo výške 130,90 Eur; poštový poukaz na sumu 19,04 Eur od súdneho exekútora; poštový poukaz zo dňa 24.6.2021 na sumu 27,93 Eur.

13. Žalovaný vo svojom ďalšom vyjadrení zotrval na všetkých svojich predošlých vyjadreniach a uviedol, že súhlasí s rozhodnutím vo veci bez nariadenia pojednávania.

14. Žalobkyňa následne doručila súdu fotokópiu podania adresované žalovanému - spoločné podanie - odvolanie voči rozhodnutiu žalovaného zo dňa 13.7.2021; žiadosť o finančný príspevok č. 2021/4222; žiadosť o výplatu príspevku vo výške 333 Eur.

15. Súd vykonal dokazovanie predloženými listinnými dôkazmi a výsluchom svedkyne - zamestnankyne žalovaného - H. O.. Súd nevykonal žalobkyňou navrhovaný dôkaz, konkrétne nevyžiadal od žalovaného všetky dôkazy týkajúce sa prípadov ne/priznania náhradného výživného iným maloletým deťom, nakoľko daný návrh považuje súd za irelevantný, miestami až šikanózný, keďže žalobkyňa v nich neoznačuje konkrétny prípad, ktorý by mohol súd komparovať s jej prípadom. Na základe vykonaného dokazovania zistil tento skutkový stav veci:

16. Je nesporné, že rozsudkom Okresného súdu Rožňava zo dňa 12.4.2018, sp.zn.: 5P/43/2014 bola mal. žalobkyňa zverená do osobnej starostlivosti otca - H. T. F., zákonného zástupcu. Súd zaviazal matku žalobkyne H. J. prispievať na výživu mal. žalobkyne vo výške 30% zo sumy životného minima mesačne, počnúc od 4.2.2014 a zaplatiť mal. žalobkyňi nedoplatok na výživnom za obdobie od 4.2.2014 do 31.3.2018 vo výške 1.356,50 Eur v mesačných splátkach po 10 Eur mesačne pod následkami straty výhody splátok. Daný rozsudok nadobudol právoplatnosť a vykonateľnosť dňa 10.5.2018. Na žiadosť zákonného zástupcu žalobkyne zo dňa 29.10.2018, žalovaný priznal žalobkyňi nárok na náhradné výživné vo výške 28,08 Eur mesačne počnúc dňom 1.7.2018 k rukám zákonného zástupcu. Proti danému rozhodnutiu podala mal. žalobkyňa prostredníctvom zákonného zástupcu odvolanie, o ktorom rozhodlo Ústredie práce, sociálnych vecí a rodiny Bratislava rozhodnutím zo dňa 14.1.2019, sp.zn.: UPS/USI/SSVOPHNSSD/SOC/2019/438-0002 De tak, že zamietla odvolanie a potvrdilo rozhodnutie žalovaného. Ďalej je nesporné, že žalobkyňa sa domáhala podanou antidiskriminačnou žalobou od žalovaného zaplata sumy 20.000 Eur v konaní vedenom na tunajšom súde pod sp.zn.: 12C/44/2017 z dôvodu, že žalovaný sa mal voči nej dopustiť diskriminačného konania tým, že od 1.9.2016 ju neevidoval v zozname žiakov, na ktoré sa poskytuje dotácia na podporu výchovy k stravovacím návykom dieťaťa ohrozeného sociálnym vylúčením, a to na zabezpečenie obeda a iného jedla v základnej škole. Tunajší súd rozsudkom uložil žalovanému povinnosť uhradiť žalobkyňi sumu 500 Eur, v prevyšujúcej časti žalobu zamietol a žiadnej zo strán nepriznal nárok na náhradu trov konania. O odvolaní proti rozsudku tunajšieho súdu rozhodol Krajský súd v Košiciach rozsudkom sp.zn.: 11Co/207/2019 tak, že potvrdil rozsudok v napadnutom zamietavom výroku a zmenil rozsudok v napadnutom výroku o trovách tak, že žalovaný je povinný nahradiť žalobkyňi trovy konania v rozsahu 100%. Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu podala žalobkyňa dovolanie.

Podanou žalobou zo dňa 28.5.2019 sa mal. žalobkyňa prostredníctvom svojho zákonného zástupcu domáha v tomto spore od žalovaného zaplata sumy 5.000 Eur z titulu, že bola žalovaným diskriminovaná.

Diskrimináciu vidí v tom, že kvôli poukázaniu zákonným zástupcom žalobkyne na údajnú kauzu žalovaného, žalovaný nechce vyplatiť mal. žalobkyňi dlžné výživné vo výške 1.356,50 Eur, ktoré mala zaplatiť mal. žalobkyňi jej matka podľa rozsudku Okresného súdu Rožňava zo dňa 12.4.2018, sp.zn.: 5P/43/2014, ktorá je toho času vo výkone trestu odňatia slobody.

Žalobkyňa vidí diskrimináciu hlavne v tom, že staršia dcéra matky mal. žalobkyne T. J., bytom u G. H. dostala od žalovaného všetko, teda aj spätné náhradné výživné.

Matka mal. žalobkyne sa t.č. nachádza vo výkone trestu odňatia slobody a exekútor od nej vymáha dlžné výživné.

Nesporné je aj to, že žaloba bola podaná na Okresnom súde Michalovce, ktorého sudcovia boli vylúčení z rozhodovania vecí a vec bola rozhodnutím Krajského súdu v Košiciach prikázaná tunajšiemu súde. Spor bol náhodným výberom pridelený sudcovi JUDr. Miľkovi do oddelenia 12C. Po jeho odchode do starobného dôchodku bol daný spor náhodným výberom pridelený do oddelenia 4C, sudcovi JUDr. Martinovi Zahorčákovi.

17. Sporné je priznanie nároku žalobkyňi skrz uvedenú diskrimináciu, nakoľko žalovaný neuznáva nárok žalobkyne. Namietá existenciu diskriminácie, lebo zákon o náhradnom výživnom neumožňuje žalovanému vyplatiť žalobkyňi dlžné výživné vo výške 1.356,50 Eur, ktoré jej má zaplatiť matka. Rovnako nesúhlasí s tým, že T. J. staršej sestre mal. žalobkyne bolo vyplatené dlžné výživné a dodal, že jej bolo vyplatené len náhradné výživné 3 mesiace spätné od podania žiadosti tak ako aj mal. žalobkyňi. Rovnako popiera diskrimináciu skrz zákonného zástupcu mal. žalobkyne. Žalovaný je toho názoru, že podaná žaloba je zjavne nedôvodná a taktiež, že ide o prekážku rozhodnutej veci s poukazom na konanie tunajšieho súdu sp.zn.: 12C/44/2017.

18. Z čestného vyhlásenia zo dňa 11.5.2018 vyplýva, že zákonný zástupca mal. žalobkyne prehlásil, že matka mal. žalobkyne H. J. si neplní vyživovaciu povinnosť voči žalobkyňi od 01/2017. V prehlásení žiadal doučtovať preddavok na pomoc v hmotnej núdzi od 1.2.2014.

19. Z oznámenia súdneho exekútora zo dňa 28.1.2020 vyplýva, že dňa 13.1.2020 bolo pre mal. žalobkyňu vymožené bežné výživné vo výške 19,75 Eur.

20. Z oznámenia súdneho exekútora zo dňa 17.2.2020 vyplýva, že dňa 12.2.2020 bolo pre mal. žalobkyňu vymožené bežné výživné vo výške 7,01 Eur.

21. Z oznámenia súdneho exekútora zo dňa 17.3.2020 vyplýva, že dňa 16.3.2020 bolo pre mal. žalobkyňu vymožené bežné výživné vo výške 28,79 Eur.

22. Z prehľadu vykonaných úhrad v exekučnom konaní zo dňa 19.8.2019 vyplýva, že od 18.12.2018 do 14.8.2019 boli v prospech žalobkyne vykonané úhrady vo výške 172,60 Eur.

23. Z prehľadu vykonaných úhrad v exekučnom konaní zo dňa 27.1.2020 vyplýva, že od 20.8.2019 do 31.12.2019 boli v prospech žalobkyne vykonané úhrady vo výške 99,76 Eur.

24. Z výpovede svedkyne H. O. - zamestnankyne žalovaného vyplýva, že svedkyňa má k mal. žalobkyni a jej zákonnému zástupcovi neutrálny vzťah, pozná ich len z pracovnej činnosti, keď vybavovala žiadosť mal. žalobkyne o náhradné výživné. Pri výkone jej práce nedostavala žiadne pokyny od svojich nadriadených ako má vybavovať žiadosť žalobkyne. Svedkyňa poukázala na postup žalovaného pri vybavovaní žiadosti ako aj na vybavenie žiadosti v prípade mal. žalobkyne. Uviedla, že predchádzajúcim žiadosťami o náhradné výživné nebolo možné vyhovieť, lebo nebola splnená podmienka, že v čase žiadosti musí prebiehať exekučné konanie po dobu 3 mesiacov vo vzťahu k osobe, ktorá je povinná platiť výživné na základe právoplatného a vykonateľného rozhodnutia súdu, pričom náhradné výživné sa vypočítava z výživného určeného súdom a zákonom. Po splnení podmienok a podaní ďalšej žiadosti o náhradné výživné bolo žalobkyni vyhovené a vypočítané mesačne náhradné výživné vo výške 28,08 Eur. Dodala, že žalovaný nie je oprávnený vyplatiť dlžné výživné, v danom prípade vo výške 1.356,50 Eur, lebo to je povinná platiť povinná osoba, v danom prípade matka žalobkyne. Ďalej uviedla, že žalobkyňa nedostala dlžné výživné každý mesiac, lebo povinná osoba si začala plniť svoju vyživovaciu povinnosť a náhradné výživné sa vypláca vo výške, ktorá je určená rozhodnutím súdu, od ktorej sa odpočíta suma, ktorú platí povinná osoba. V mesiaci apríl 2021 uhradila povinná osoba 34,08 Eur a 12.5.2021 uhradila povinná osoba sumu 33,03 Eur, čo im oznámil exekútor. Vo vzťahu k zrážaniu z dávky v hmotnej núdzi kvôli nevráteniu časti náhradného výživného, ktoré bolo plnené povinnou osobou uviedla, že zákonný zástupca uvádza dve rozdielne veci. Pokiaľ ide o zrážanie dlhu z náhradného výživného je potrebný súhlas zákonného zástupcu avšak zákonný zástupca spomína zrážanie z dávky v hmotnej núdzi, k čomu sa ona nevie bližšie vyjadriť, lebo to má na starosti iná kolegyňa. Skutočnosť, že vyplácali náhradné výživné v nižšej sume bolo z dôvodu, že začala plniť povinná osoba a poukázala na § 9 ZoNV. Ďalej uviedla, že podľa jej vedomosti doposiaľ nikto nereklamoval výšku priznaného náhradného výživného.

25. Z rozhodnutia žalovaného zo dňa 6.9.2018, sp. zn.: MI1/OHN_NVAŠSD/SOC/2018/50463-6 vyplýva, že žalobkyni nebol priznaný nárok na náhradné výživné z dôvodu, že od podania návrhu na vykonanie exekúcie do podania žiadosti neuplynuli 3 mesiace.

26. Z rozhodnutia žalovaného zo dňa 18.10.2018, sp. zn.: MI1/OHN_NVAŠSD/SOC/2018/53233-2 vyplýva, že žalobkyni nebol priznaný nárok na náhradné výživné z dôvodu, že od podania návrhu na vykonanie exekúcie do podania žiadosti neuplynuli 3 mesiace.

27. Z dohody o uznaní a zaplatení dlhu voči štátu č. 2008/03480/6 vyplýva, že bola koncipovaná dohoda medzi žalovaným a zákonným zástupcom žalobkyne, ktorá je datovaná k 19.3.2008, pričom nie je podpísaná žiadnou zmluvnou stranou.

28. Z vyjadrenia žalobkyne zo dňa 28.6.2021 v spojení s priloženými listinnými dôkazmi vyplýva, že žalobkyni bola vyplatená dávka v hmotnej núdzi vo výške 130,90 Eur za mesiac jún 2021 a od súdneho exekútora dlžné výživné vo výške 19,04 Eur.

29. Súd na základe vykonaného dokazovania dospel k záveru, že podaná žaloba je nedôvodná.

30. Podľa § 2 ods. 1 zákona č. 365/2004 Z.z. v znení neskorších predpisov - o rovnakom zaobchádzaní v niektorých oblastiach a o ochrane pred diskrimináciou a o zmene a doplnení niektorých zákonov (antidiskriminačný zákon) (ďalej len „AZ“), dodržiavanie zásady rovnakého zaobchádzania spočíva v zákaze diskriminácie z dôvodu pohlavia, náboženského vyznania alebo viery, rasy, príslušnosti k národnosti alebo etnickej skupine, zdravotného postihnutia, veku, sexuálnej orientácie, manželského stavu a rodinného stavu, farby pleti, jazyka, politického alebo iného zmysľania, národného alebo

sociálneho pôvodu, majetku, rodu alebo iného postavenia alebo z dôvodu oznámenia kriminality alebo inej protispoločenskej činnosti.

31. Podľa § 2a ods. 1 AZ, diskriminácia je priama diskriminácia, nepriama diskriminácia, obťažovanie, sexuálne obťažovanie a neoprávnený postih; diskriminácia je aj pokyn na diskrimináciu a nabádanie na diskrimináciu.

32. Podľa § 2a ods. 2 AZ, priama diskriminácia je konanie alebo opomenutie, pri ktorom sa s osobou zaobchádza menej priaznivo, ako sa zaobchádza, zaobchádzalo alebo by sa mohlo zaobchádzať s inou osobou v porovnateľnej situácii.

33. Podľa § 2a ods. 3 AZ, nepriama diskriminácia je navonok neutrálny predpis, rozhodnutie, pokyn alebo prax, ktoré znevýhodňujú alebo by mohli znevýhodňovať osobu v porovnaní s inou osobou; nepriama diskriminácia nie je, ak takýto predpis, rozhodnutie, pokyn alebo prax sú objektívne odôvodnené sledovaním oprávneného záujmu a sú primerané a nevyhnutné na dosiahnutie takého záujmu.

34. Podľa § 2a ods. 6 AZ, pokyn na diskrimináciu je konanie, ktoré spočíva v zneužití podriadenosti osoby na účel diskriminácie tretej osoby.

35. Podľa § 2a ods. 7 AZ, nabádanie na diskrimináciu je presvedčanie, utvrdzovanie alebo podnecovanie osoby na diskrimináciu tretej osoby.

36. Podľa § 5 ods. 2 písm. a) AZ, zásada rovnakého zaobchádzania podľa odseku 1 sa uplatňuje len v spojení s právami osôb ustanovenými osobitnými zákonmi v oblastiach prístupu a poskytovania sociálnej pomoci, sociálneho poistenia, starobného dôchodkového sporenia, doplnkového dôchodkového sporenia, štátnej sociálnej podpory <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/2004/365/20160102>> a sociálnych výhod,

37. Podľa § 9 ods. 1 AZ, každý má podľa tohto zákona právo na rovnaké zaobchádzanie a ochranu pred diskrimináciou.

38. Podľa § 9 ods. 2 AZ, každý sa môže domáhať svojich práv na súde, ak sa domnieva, že je alebo bol dotknutý na svojich právach, právom chránených záujmoch alebo slobodách nedodržaním zásady rovnakého zaobchádzania. Môže sa najmä domáhať, aby ten, kto nedodržel zásadu rovnakého zaobchádzania, upustil od svojho konania, ak je to možné, napravil protiprávny stav alebo poskytol primerané zadosťučinenie; ak ide o nedodržanie zásady rovnakého zaobchádzania z dôvodu oznámenia kriminality alebo inej protispoločenskej činnosti, môže sa tiež domáhať neplatnosti právneho úkonu, ktorého účinnosť bola podľa osobitného predpisu pozastavená.

39. Podľa § 9 ods. 3 AZ, ak by primerané zadosťučinenie nebolo dostačujúce, najmä ak nedodržaním zásady rovnakého zaobchádzania bola značným spôsobom znížená dôstojnosť, spoločenská vážnosť alebo spoločenské uplatnenie poškodenej osoby, môže sa tá domáhať aj náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch. Sumu náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch určí súd s prihliadnutím na závažnosť vzniknutej nemajetkovej ujmy a všetky okolnosti, za ktorých došlo k jej vzniku.

40. Podľa § 11 ods. 1 AZ, konanie vo veciach súvisiacich s porušením zásady rovnakého zaobchádzania sa začína na návrh osoby, ktorá namieta, že jej právo bolo dotknuté porušením zásady rovnakého zaobchádzania (ďalej len „žalobca“). Žalobca je povinný v návrhu označiť osobu, o ktorej tvrdí, že porušila zásadu rovnakého zaobchádzania (ďalej len „žalovaný“).

41. Podľa § 11 ods. 2 AZ, žalovaný je povinný preukázať, že neporušil zásadu rovnakého zaobchádzania, ak žalobca oznámi súdu skutočnosti, z ktorých možno dôvodne usudzovať, že k porušeniu zásady rovnakého zaobchádzania došlo.

42. Podľa § 2 ods. 1 písm. a) ZoNV účinného v čase podania žiadostí, oprávnená osoba má nárok na náhradné výživné, ak rodič oprávnenej osoby alebo iná fyzická osoba, ktorej bola právoplatným rozhodnutím súdu alebo súdom schválenou dohodou uložená povinnosť platiť výživné oprávnenej osobe (ďalej len „povinná osoba“), neplní vyživovaciu povinnosť v plnej výške, v lehote a spôsobom určených

právoplatným rozhodnutím súdu alebo súdom schválenou dohodou najmenej tri po sebe nasledujúce mesiace od splatnosti poslednej splátky výživného a ak exekučné konanie na vymożenie pohľadávky na výživnom trvá najmenej tri mesiace od doručenia návrhu na vykonanie exekúcie súdu a povinná osoba nezačala platiť výživné

43. Podľa § 2 ods. 2 písm. a) a b) ZoNV účinného v čase podania žiadostí, oprávnená osoba, ktorá spĺňa jednu z podmienok uvedených v odseku 1, má nárok na náhradné výživné, ak má trvalý pobyt na území Slovenskej republiky alebo prechodný pobyt na území Slovenskej republiky, ak ide o oprávnenú osobu, ktorej sa poskytla doplnková ochrana, 2a) a zdržiava sa na území Slovenskej republiky a priemerný mesačný príjem podľa §3 za posledných šesť kalendárnych mesiacov predchádzajúcich kalendárnemu mesiacu, v ktorom bola podaná žiadosť o náhradné výživné (ďalej len „žiadosť“), nepresahuje 2,2 násobku sumy životného minima; 3) na účely posúdenia priemerného mesačného príjmu samostatne zárobkovo činnnej osoby sa použije posledné daňové priznanie samostatne zárobkovo činnnej osoby.

44. Podľa § 4 ods. 1, 2 ZoNV účinného v čase podania žiadostí, náhradné výživné, na ktoré má nárok oprávnená osoba podľa § 2 ods. 1 písm. a) je vo výške výživného určeného právoplatným rozhodnutím súdu alebo súdom schválenou dohodou, najviac vo výške 1,2 násobku sumy životného minima pre nezaopatrené dieťa. Ak povinná osoba neplní vyživovaciú povinnosť v plnej výške, náhradné výživné je vo výške rozdielu medzi výškou výživného určeného právoplatným rozhodnutím súdu alebo súdom schválenou dohodou, najviac vo výške 1,2 násobku sumy životného minima pre nezaopatrené dieťa 3) a výškou zaplateného výživného povinnou osobou.

45. Podľa § 6 ZoNV účinného v čase podania žiadostí, trvanie nároku na náhradné výživné prehodnocuje úrad každých šesť kalendárnych mesiacov; lehota na prvé prehodnotenie začína plynúť od prvého dňa kalendárneho mesiaca nasledujúceho po kalendárnom mesiaci, v ktorom začalo konanie o náhradnom výživnom.

46. Podľa § 8 ods. 3 ZoNV účinného v čase podania žiadostí, úrad vyplatí náhradné výživné za tri kalendárne mesiace predchádzajúce kalendárnemu mesiacu, v ktorom bola podaná žiadosť, ak oprávnená osoba za toto obdobie spĺňa podmienky nároku na náhradné výživné a žiadateľ o náhradné výživné požiada o vyplatenie náhradného výživného za toto obdobie. To neplatí, ak ide o nárok na náhradné výživné podľa § 2 ods. 1 písm. b) a ods. 4 písm. b).

47. Podľa § 10 ods. 1 ZoNV účinného v čase podania žiadostí, ak sa náhradné výživné vyplatilo neprávom alebo vo vyššej sume ako patrilo, alebo ak sa dodatočne zistí, že zanikol nárok na náhradné výživné alebo nastala zmena skutočností rozhodujúcich na jeho vyplácanie alebo na určenie jeho výšky za obdobie, za ktoré sa náhradné výživné už vyplatilo, poberateľ náhradného výživného je povinný vrátiť neprávom vyplatené sumy alebo sumy vyplatené vo vyššej sume, ako patrili.

48. Podľa § 10a ods. 1, 2, 3 ZoNV účinného v čase podania žiadostí, ak povinná osoba dodatočne zaplatí výživné alebo ak sa v exekučnom konaní na vymożenie pohľadávky na výživnom vymože výživné, poberateľ náhradného výživného je povinný vrátiť preddavkovo poskytnuté náhradné výživné, a to najviac do výšky, v ktorej bolo výživné zaplatené alebo vymožené. Výživné dodatočne zaplatené povinnou osobou alebo vymožené v exekučnom konaní na vymożenie pohľadávky na výživnom sa zohľadňuje ako uhradené výživné od vzniku nároku na náhradné výživné. Pri opakovanom vzniku nároku na náhradné výživné tej istej oprávnenej osobe, výživné dodatočne zaplatené povinnou osobou alebo vymožené v exekučnom konaní na vymożenie pohľadávky na výživnom sa zohľadňuje ako uhradené výživné od prvého nároku na náhradné výživné tej istej oprávnenej osoby.

49. Podľa § 307 CSP, antidiskriminačný spor je spor, ktorý sa týka porušenia zásady rovnakého zaobchádzania podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou.

50. Podľa § 150 ods. 1 CSP, strany majú povinnosť pravdivo a úplne uvádzať podstatné a rozhodujúce skutkové tvrdenia týkajúce sa sporu.

51. Podľa § 151 ods. 1, ods. 2 CSP, skutkové tvrdenia strany, ktoré protistrana výslovne nepoprela, sa považujú za nesporné. Ak strana poprie skutkové tvrdenia, ktoré sa týkajú jej konania alebo vnímania, uvedie vlastné tvrdenia o predmetných skutkových okolnostiach, inak je popretie neúčinné.

52. Dodržiavanie zásady rovnakého zaobchádzania predstavuje rešpektovanie zákazu diskriminácie z dôvodu pohlavia, náboženského vyznania alebo viery, rasy, príslušnosti k národnosti alebo etnickej skupine, zdravotného postihnutia, veku, sexuálnej orientácie, manželského stavu a rodinného stavu, farby pleti, jazyka, politického alebo iného zmysľania, národného alebo sociálneho pôvodu, majetku, rodu, vyššie uvedeného iného postavenia alebo z dôvodu oznámenia kriminality, či inej protispoločenskej činnosti. Spor spočívajúci v otázke porušenia dodržiavania zásady rovnakého zaobchádzania má teda svoje mantinely v antidiskriminačnej legislatíve, t. j. v hmotnom práve, ktorého súčasná podoba je výsledkom dlhodobého vývoja a ustálenej rozhodovacej praxe najvyšších súdnych autorít predovšetkým na nadnárodnej úrovni. Slovenská antidiskriminačná legislatíva poskytuje obetiam porušenia zásady rovnakého zaobchádzania extenzívnu mieru ochrany. Jej reflexiou je demonštratívny výpočet antidiskriminačných dôvodov. To však neznamená, že pod antidiskriminačný dôvod iného postavenia možno subsumovať akékoľvek dôvody. Je záujmom zákonodarcu, aby išlo len o také prípady, ktoré sú rovnako alebo obdobne závažné ako dôvody vyjadrené v zákone *expressis verbis*.

53. Z hľadiska procesného patria antidiskriminačné spory do kategórie sporov nazývaných ako spory s ochranou slabšej strany sporu. Dôležitosť a osobitosť daných sporov v porovnaní s inými všeobecnými spormi vyjadril zákonodarca tak, že ich upravil v samostatnej II. hlave CSP (spolu so spotrebiteľskými spormi a individuálnymi pracovnoprávnymi spormi). Dané spory sú upravené samostatne lebo majú spoločné znaky a súd pri nich neuplatňuje všetky zákonom stanovené pravidlá, v daných sporoch stanovuje odklony od všeobecnej úpravy. Jeden z odklonov spočíva aj v miere dokazovania a to z hľadiska povinnosti tvrdenia, povinnosti unesenia dôkazného bremena, čo súvisí aj s prechodom dôkazného bremena z diskriminovaného na porušiteľa. Aby bolo možné hovoriť o porušení zásady rovnakého zaobchádzania, musí existovať dôvodný záver o porušení zákazu diskriminácie. Zákon síce nekladie na žalobcu povinnosť vecného odôvodnenia návrhu na začatie civilného súdneho konania vo veci porušenia zásady rovnakého zaobchádzania, avšak samotná žaloba musí spĺňať kvalitatívnu podmienku porušenia tejto zásady *prima facie*. Uvedené tak nezbavuje žalobcu dôkaznej povinnosti automaticky. Ak má žalobca objektívne možnosť získať dôkazné prostriedky za účelom preukázania svojich tvrdení, je v jeho záujme, aby tieto dôkazné prostriedky v žalobe uviedol. Ak sa tak nestane, vystavuje sa tým, okrem iného, postupu súdu, ktorý neaplikuje procesný inštitút preneseného dôkazného bremena automaticky, ale až po tom, čo dospeje k dôvodnému záveru o možnom porušení práva na rovnaké zaobchádzanie. Ak súd k takému záveru nedospeje, vystavuje sa žalobca riziku procesného následku nesplnenia dôkaznej povinnosti, ktorým je zamietnutie žaloby.

54. Povinnosťou žalobkyne pre úspech v spore bolo preukázať súdu, že žalovaného konanie je v rozpore so zásadou rovnakého zaobchádzania. Žalobkyňa musí preukázať súdu, že skrz určitú konkrétnu formu diskriminácie zo strany žalovaného dostala mal. žalobkyňa menej ako iná osoba v rovnakom postavení resp. menej ako jej v zmysle právnych predpisov patrí.

55. V danom prípade žalobkyňa vidí diskrimináciu z dôvodu, že žalovaný jej nezaplatil dlžné výživné, ktoré mala platiť matka mal. žalobkyne, t.č. vo výkone trestu odňatia slobody podľa rozsudku Okresného súdu Rožňava zo dňa 12.4.2018, sp.zn.: 5P/43/2014 a poukazuje na to, že druhému dieťaťu matky, ktoré je v starostlivosti G. H. žalovaný dlžné výživné vyplatil.

V súvislosti s tým súd konštatuje, že platenie dlžného výživného žalovaným nemá oporu v právnej úprave v ZoNV ani inom právnom predpise. Žalobkyňa si zamieňa pojem dlžné výživné a náhradné výživné. Nárok na zaplatenie dlžného výživného si môže žalobkyňa uplatniť len u povinnej osoby, ktorá je rozhodnutím súdu alebo schválenou dohodou zaviazaná na jeho plnenie, čo je v danom prípade matka mal. žalobkyne. Náhradné výživné predstavuje právny inštitút, ktorý si môže uplatniť oprávnená osoba v prípade, že povinná osoba si neplní svoju vyživovaciu povinnosť, pričom sa poskytuje mesačná dávka určená rozhodnutím súdu alebo schválenou dohodou, ktorej výška je zároveň regulovaná príslušnými právnymi predpismi. Daná dávka má pokryť náklady na výživu maloletého dieťaťa a nie pokryť všetky dlhy povinnej osoby z vyživovacej povinnosti. Z uvedeného dôvodu sa súd stotožňuje s právnou argumentáciou žalovaného.

Vo vzťahu k diskriminácii, na ktorú poukazuje žalobkyňa, že k rukám G. H. bola vyplatená suma dlžného výživného súd s poukazom na skôr uvedené konštatuje, že k takejto diskriminácii nemohlo dôjsť, lebo

aj keby žalovaný skutočne zaplatil k rukám G. H. dlžné výživné, tak by došlo k plneniu bez právneho dôvodu, čo by zakladalo u žalovaného oprávnenie žiadať od G. H. resp. dieťaťa, ktoré jej bola zverená vydanie bezdôvodného obohatenia a nie antidiskriminačný dôvod žalobkyne. Na uvedené je potrebné aplikovať právnu zásadu, v zmysle ktorej „z neprávania nemôže vzniknúť právo“. Ak k rukám G. H. bolo nezákonne vyplatené dlžné výživné, nemožno od žalovaného požadovať, aby rovnako aj mal. žalobkyňa nezákonne vyplatené dlžné výživné, čo je povinnosťou matky mal. žalobkyne. Z uvedeného dôvodu súd ani nevyžadoval od žalovaného listinné dôkazy, ktoré by preukazovali, že žalovaný vyplatil G. H. dlžné výživné, lebo pre posúdenie nároku žalobkyne je dané zistenie právne irelevantné.

Pokiaľ ide o diskrimináciu z dôvodu, že má ísť o určitý druh pomsty zo strany žalovaného voči zákonnému zástupcovi mal. žalobkyne lebo zákonný zástupca poukazoval na údaje kauzy žalovaného, tak súd je toho názoru, že dané tvrdenia žalobkyne neboli preukázané a podložené žiadnym relevantným dôkazom, ani návrhom na vykonanie dôkazu, pričom ani súdu z úradnej povinnosti neprichádza do úvahy žiaden návrh na vykonanie dôkazu, ktorým by mala byť preukázaná žalobkyňou uvádzaná skutočnosť odôvodňujúca existenciu diskriminácie. Subjektívny pocit mal. žalobkyne či jej zákonného zástupcu o tom, že žalovaný ich diskriminuje bez predloženia relevantného dôkazu o tom, že existuje určitý osobný konflikt, či dôvod medzi nimi a konkrétnymi osobami žalovaného nezakladá samo o sebe diskrimináciu. Ani opakovaná rozhodovacia činnosť žalovaného, ktorá nevyhovuje predstavám mal. žalobkyne a jej zákonného zástupcu nezakladá automatický dôvod diskriminácie. Opak vyplýva z výpovede svedkyne - zamestnankyne žalovaného, ktorá pre súdom po zákonom poučení uviedla, že žalobkyňa a jej zákonného zástupcu pozná len z pracovnej činnosti a nikdy nedostávala od niekoho pokyny, či príkazy, aby konala vo vzťahu žalobkyne ináč ako v iných prípadoch a diskriminujúco.

K tomu možno dodať, že dokonca aj prípadné nesprávne rozhodnutie žalovaného bez toho, aby bolo preukázané, že išlo o nesprávne rozhodnutie podnietené dôvodom diskriminácie, taktiež nezakladá diskrimináciu. V takých prípadoch, ak je dotknutá osoba názoru, že jej bolo priznané menej, má právne prostriedky umožňujúce nápravu nesprávneho rozhodnutia, ktorými sú opravné prostriedky v správnom konaní (ktoré žalobkyňa využila) a podanie správnej žaloby na správny súd, čo žalobkyňa doposiaľ nevyužila.

K tomu možno dodať, že súd preskúmal aj výšku vyplácaného náhradného výživného ako aj celý postup žalovaného, pričom súdu sa javí ako zákonný a správny bez existencie diskriminácie.

Ako už bolo uvedené, samotná zlá skúsenosť zákonného zástupcu žalobkyne alebo jeho evidentne nesprávna predstava, či vedomosť o inštitúte náhradného výživného bez poukázania na to, že skrz diskrimináciu je mal. žalobkyne vyplácané nižšie náhradné výživné ako je vyplácané inej osobe za rovnakých podmienok alebo nižšie náhradné výživné ako by podľa zákona malo byť, neodôvodňuje diskrimináciu mal. žalobkyne.

Na margo povinnosti vrátenia finančnej čiastky žalovanému mal. žalobkyňou predstavujúce vyplatené náhradné výživné, je súd toho názoru, že žalovaný požaduje vrátenie danej sumy oprávnene, nakoľko matka mal. žalobkyne ako osoba povinná platiť výživné začala pracovať vo výkone trestu odňatia slobody za čo je platená a danú sumu exekútor vymáha v prospech mal. žalobkyne, čím vzniká žalovanému nárok na vrátenie časti poskytnutého náhradného výživného, keďže ho začala platiť povinná osoba - matka mal. žalobkyne. Uvedené vyplýva z oznámení súdneho exekútora a prehľadu vykonaných úhrad predložených žalovaným. V opačnom prípade by dochádzalo k duplicitnému plateniu výživného matkou mal. žalobkyne prostredníctvom exekútora a žalovaným.

Súd zároveň konštatuje, že žalobkyňa doposiaľ neuviedla súdu také tvrdenia a nepredložila také dôkazy, ktoré by dosahovali takú mieru pravdepodobnosti, aby súd mohol presunúť dôkazné bremeno na žalovaného.

56. Pre úplnosť možno dodať, že v danom prípade nejde o prekážku rozhodnutej veci ako to tvrdí žalovaný s poukazom na konanie vedené (už právoplatne skončené a napadnuté dovolaním) na tunajšom súde pod sp. zn: 12C/44/2017, lebo aj keď ide o rovnaké strany sporu s rovnakým procesným postavením, tak nárok uplatňovaný mal. žalobkyňou v tomto konaní je uplatňovaný z iných diskriminačných dôvodov a na základe iných skutkových okolností, či skutočností, čo znamená, že nemôže ísť o jeden a ten istý spor. Žalobkyňa sa domáhala podanou antidiskriminačnou žalobou od žalovaného zaplata sumy 20.000 Eur v konaní vedenom na tunajšom súde pod sp.zn.: 12C/44/2017 z dôvodu, že žalovaný sa mal voči nej dopustiť diskriminačného konania tým, že od 1.9.2016 ju neevidoval v zozname žiakov, na ktoré sa poskytuje dotácia na podporu výchovy k stravovacím návykom dieťaťa ohrozeného sociálnym vylúčením, a to na zabezpečenie obeda a iného jedla v základnej škole a v tomto konaní poukazuje žalobkyňa na diskrimináciu skrz nevyplatenie dlžného výživného (žalobkyňou nazvané ako spätné náhradné výživné) vo výške 1.356,50 Eur žalovaným.

57. V závere súdu nedá nespomenúť aj to, že spodná hranica výšky náhradného výživného stanovená právnymi predpismi je podľa názoru súdu nízka, avšak nie je to tak vinou súdu, ani žalovaného, lebo výška životného minima, od ktorej sa vo väčšine prípadov odvíja aj výška náhradného výživného vyplýva z právnych predpisov, ktorých tvorba a schvaľovanie patrí do kompetencie zákonodarcu, prípadne ústredných orgánov štátnej správy.

58. Podľa § 255 ods. 1 CSP, súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

59. Podľa § 257 CSP, výnimočne súd neprizná náhradu trov konania, ak existujú dôvody hodné osobitného zreteľa.

60. Podľa § 262 ods. 1 CSP, o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.

61. O trovách konania súd rozhodol tak, že uplatnil § 257 CSP - dôvody hodné osobitného zreteľa aj keď žalovaný bol v konaní plne úspešný. Súd je toho názoru, že majetková situácia mal. žalobkyne a jej zákonného zástupcu ústiaca až do zúfalosti, ktorá ju viedla k podaniu danej žaloby, odôvodňuje aplikáciu § 257 CSP. Podľa názoru súdu ide v prípade žalobkyne a jej zákonného zástupcu o frustráciu zo situácie kedy zákonný zástupca mal. žalobkyne bol dlhodobo práceneschopný, je poberateľom dávky v hmotnej núdzi, spĺňa podmienky na náhradné výživné a ako jediný živiteľ nemal dostatočné finančné prostriedky na starostlivosť o mal. žalobkyňu, pričom povinná matka mal. žalobkyne si odpykáva vo väzení trest a svoju povinnosť platiť výživné si plní len v takej nízkej miere, ktorá rozhodne nepostačuje na zabezpečenie potrieb mal. žalobkyne. Súd je toho názoru, že požadovať od mal. žalobkyne a jej zákonného zástupcu v takejto situácii, aby nahradili žalovanému trovy konania, by bolo v rozpore s dobrými mravmi. Na druhej strane žalovaný si vo svojich podaniach a ani na pojednávaní neuplatnil nárok na náhradu trov konania.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku súdu prvej inštancie je prípustné odvolanie v lehote 15 dní od doručenia rozhodnutia na súde, proti ktorého rozhodnutiu smeruje. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znova od doručenia opravného uznesenia, len v rozsahu vykonanej opravy.

V odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh) (§ 127 ods. 1 CSP). Odvolanie proti rozsudku, ktorým bolo rozhodnuté vo veci samej možno odôvodniť podľa § 365 ods. 1, 2, 3 CSP len tým, že : a) neboli splnené procesné podmienky, b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností, f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v odseku 1, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej. Odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Ak povinný dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa osobitného zákona č. 233/1995 Z.z. o súdnych exekútoroch v exekučnom konaní.